De lustige nachtegaal

bron
De lustige nachtegaal. J.H. de Lange, Deventer ca. 1800

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/_lus006lust01_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de gebruiksvoorwaarden.

dbnl digitale bibliotheek voor de Nederlandse letteren

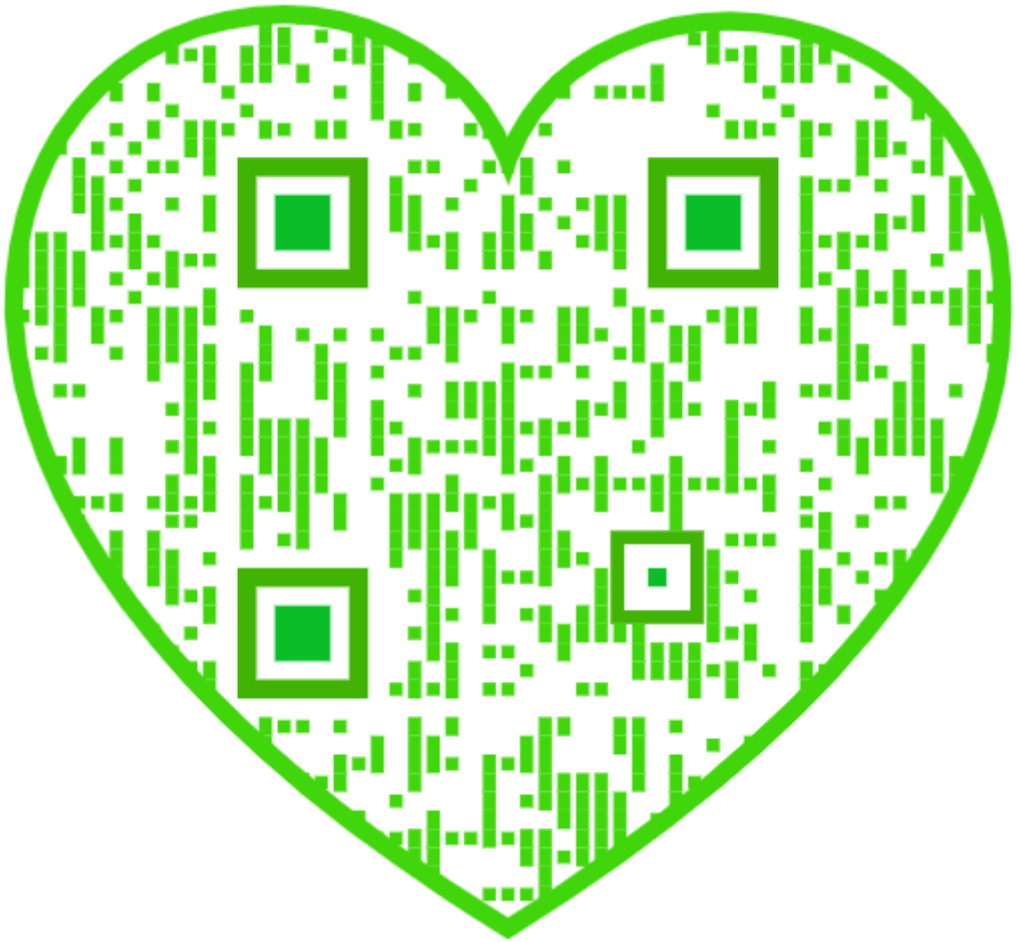

Vermakelijke morgenstond.

Stem: Ziet hoe zoet is 't eerlijk minnen.

1.

*W*ie kan 't heerlijk schoon uitspreken
Van den blijden Morgenstond?
'k Zie Aurora 't hoofd uitsteken
Paarlen bloeijen uit haar mond;
Zij strooit rozen met haar handen
Door de lucht die vol van gloed;
In het Oosten door het branden
Van haar toorts nieuw licht ontmoet.

2.

Zie de boomen, kruiden, bladen,
Lieffelijk van geur en kleur;
Met de zilvre dauw beladen,
't Oog gaat overal en keur;
In de schoonheid te beschouwen,
Die de Morgenstond verspreidt;
Langs de Beemden en Landsdouwen
Vol van pracht en heerlijkheid.

3.

Voor de vogels kwinkeleeren,
Ieder na zijn magt en aard,
Zie de Leeuwrik op zijn veeren,
Zingend stijgen Hemelwaard;
Maar geen een die met zijn keeltjen
Zoo de menschen zinnen streelt:
Als het schelle Philomeeltjen,
Dat nooit 't keurig oor verveelt.

4.

'k Zie het Weste windje streelen
Laauw van adem door het riet,
En in golven zachtjes spelen
Van de Christaleine vliet;
Daar de vischjes met hun spartelen
't Oog bekoren ongemeen:
Onderwijl ze t'zamen dartelen
Langs de grazige oevers heen.

5.

Melker spoedt zich na zijn koeijen
Met zijn Elsjen wel te vreên,
Fobert neuret onder 't roeijen
Naar het nieuw gestoken veen;
Bouman in den arbeid wakker
Lang voor 't lichten van den dag,
Rekent vrolijk op den akker,
Wat de tijd en vlijt vermag.

6.

Morgenstond! ik moet u prijzen
Om uw zegenrijk vermaak!
En versterckt den geest der Wijzen,
Gij zijt nut tot menig zaak;

Maar de zon is uit de kimmen,
't Woelen neemt weer een begin,
Wijl de dampen opwaards klimmen,
Febus treedt de renbaan in.

Minneklagt van een Jonge Dochter aan haar Minnaar, welke reeds van hem bevrucht is, en nu door hem wordt verlaten.

Wijs: ô schoonste aller vrouwen.

1.

*I*k zit thans in ellende,
Ik ben vol angst en schrik,
Waar ik mij keer of wende,
Nooit vind' ik 't oogenblik,
Dat ik reeds lang te voren,
Van mijne vriend genoot;
Die hoop is gansch verloren,
Wijl hij mij nu verstoot.

2.

Toen hij mij eerst kwam vrijen,
Was 't altijd lieve kind!
Nooit zal ik u verleijen,
Doch ik was steeds verblind;

Want al zijn schoone woorden,
Die hebben mij bekoord:
Toen ik zijn reden hoorden;
Werd ik door min versmoord.

3.

Nu zit ik thans te zuchten;
Wijl ik bezwangerd ben,
Ach waar zal ik toch vlugten?
Wijl hij mij nu niet ken,
En mij reeds gaat verlaten;
O Goden! welk een smart!
Wat kan mij 't leven baten,
Mijn zinnen zijn verward.

4.

O Snoodaard! door uw streken,
Hebt gij mij steeds misleid;
Nu zit ik in gebreken
En 't hart inwendig schreid;
Om uw vervloekte lagen,
Die gij mij hebt gelegd;
Wie kan uw doen behagen?
Zeg valschaard! snood en slecht.

5.

Dan God zal mij behoeden,
In al mijn angst en druk;
In al die tegenspoeden,
Daar ik door 't ongeluk
Door u ben in gekomen;
O Schijndeugd! welk een haat!
Gij hebt mijn eer benomen,
Door valschheid en verraad.

Ik die thans zit te treuren,
Beklaag nog meer uw lot;
Wat zal u toch gebeuren,
Vraag dit eens schelm! aan God,
Toen gij door uwe streken,
De eerbaarheid misleid,
Hij zal 't altoos wreken,
Nu of in eeuwigheid.

7.

Mijn Ouders die thans treuren,
Ouer mijn droevig lot,
Ach! wat zal ons gebeuren?
(Dit vragen wij aan God,)
Door armoe reeds gedompeld
Tot stand aan lager wal,
Is 't dat haar overrompeld,
Dit schreeuwend ongeval.

8.

Dan God zal 't al bestieren,
Dat is de hoop van mij,
Ik wil mij niet versieren;
Dat ik geheel ben vry:
Neen, nooit zal dat geschieden,
Zoo lang ik leef op aard,
Mijn Ouders zulks verbieden;
'k Ben hun alle achting waard.

Een nieuw zeemans lied.

Op een aangename wijs.

1.

*A*ch wat kan een zeeman hopen!
Als de wind des ongeluks blaast,
Dan is er geen troost meer over,
Daar de liefde driftig vaart,
Het is een leven zonder leven,
Het is gestadig sterven pijn,
Daar twee harten zamen kleven,
Moet het scheiden doodelijk zijn.

2.

Ik moet helaas dan van u scheiden,
Ach wat een smart! ach wat een pijn!
Daar wij elkander alle beiden,
Minnen in opregtigheid,
Ik zweer u bij mijn dood en leven,
Dat ik nooit mijn echte trouw,
Aan een ander hand zal geven,
Als aan u mijn schoon jongvrouw.

3.

Staak uw klagten edele minnaar,
Uwe trouw is mij bekend,
Eindelijk word gij verwinnaar,
Zoo gij voorts standvastig bent,

Beter valt het dus te scheiden,
Van uw allerliefste pand,
Maar na lijden komt verblijden,
Ware liefde houd steeds stand.

4.

Ach! wie troost mij in mijn klagen?
Wie treft dus mijn ziel en smart?
Wie ontfermt zich mijner klagen?
Daar ik overrompeld werd,
Moet ik mij van u begeven,
Och mijn schoonste zielsvriendin!
Eenigst leven van mijn leven,
Waarde voorwerp van mijn min.

5.

Treurt niet 't kan niet anders wezen,
Uwe trouw is vast gesteld,
Toont uw trouwheid dan aan dezen,
Blijft door hare min verstelt,
Niets zal u van haar verdrijven,
Schoon zij alles tegen kant,
Zij zal u standvastig blijven,
Vaart gerust naar een ander land.

Een nieuw lied: op het nederige hutje.

Op een bekende wijs.

*A*rm en klein is mijne hutte,
Maar de rust en eenigheid,
Woont er in bij elke voetstap,
Teekent ons tevredenheid:

Laat de liefde bij ons wonen,
Die ons niet dan bloemen biedt,
Noodlot ik benijd zelfs Vorsten,
Ook hun kroon noch glorie niet.

2.

Als mijn Wijfje mij aan 't harte
Vrolijk als een engel rust,
En zich wiegend in mijn armen,
Nu eens scherst, dan streelt, dan kust,
Als ter zijde van mijn hutje,
Het zilver beekje ruisend vliedt,
En de Maan ons dan beluistert,
God! hoe dankt u dan mijn lied.

3.

Met een kus doet zij m' ontwaken,
Reeds bij d' eerste morgen straal,
Iuicht het blijde zonlicht tegen,
Zit met mij aan 't ochtendmaal,
Spoedt haar dan van dart'le kinderen,
Naar een arbeid blij van ziel:
Spint het vlas dat ik haar bouwde,
Op het vaardig snorrend wiel.

4.

Zij is altijd blij en lustig,
Als zij iets aardigs mij vertelt,
O! wat is die man gelukkig!
Die zich nooit aan rijkdom kwelt:
Arm en nedrig is mijn hutje,
Want de vrede woont er in,
God geef mij altijd die vrede,
Dat ik vergenoegdheid min.

De bemoedigde ambachtsman.

Op een aangename wijs.

1.

*H*et lieve schoftuur slaat te regt
De wensch van de Ambachtsman:
Nu m' in de schaduw neêrgelegd;
Hoe smaakt de rust mij dan!

2.

Het was van daag zoo vreeslijk heet
Er liep van toen ik begon,
Van mijn gezicht een stroom van zweet,
Als lag in 't hoofd een bron.

3.

Wat d' arme man niet lijden moet,
Voor die niets doende liên,
Die wij voor loutren overvloed,
Zich moede rusten zien!

4.

'k Dachte dikwijls, (van, 'k had ongelijk,
Het geen ik gaarn erken,)
Waarom of ik niet ook zoo rijk
Als zulke menschen ben?

5.
Maar mij viel in: God vond het goed,
Dat is u toch bewust;
En 't stukjen brood smaakt dien slechts zoet,
Die na den arbeid rust.

6.
Met alles is 't na korten tijd,
Op de aarde toch gedaan,
Dan vangt, ter vrolijke eeuwigheid,
Den heiligen avond aan.

7.
Daar zijn wij allen weer gelijk,
Daar kent men druk noch kruis,
Het werk is af, en arm en rijk
Gaat om zijn loon naar huis.

Op den boerenstand.

Op een vrolijke wijs,

1.
*H*oe vrolijk kan den Boer niet leven,
Als hij zijn land en volk beschouwt,
En aan een elk 't zijn kan geven,
En dat hij dan op God betrouwt,
De Boer die zaait en maait 't land,
En wacht dan zegen van Gods hand.

2.

Als hij den morgen op ziet klaren,
Vangt elk met nieuwe krachten aan,
Al dorschend zij 't graan vergaren,
En als den winter is gedaan,
Iaagt hij de beesten in 't land;
De Boer zegt Gode lof en dank.

3.

Hoe zou den Bakker kunnen werken,
't Lieve brood dat men graag eet,
Zoo God den Boer niet kwam te sterken
Dat hij zijn land dan maakt gereed,
Hoe zou men leven in de stee,
Als niet den Boer 't werk dee.

4.

Hoe zou den Zeeman kunnen leven,
Indien de Boer niet deed' 't werk,
't Is waar God moet 't wasdom geven,
En maakte hem door goedheid sterk,
Daar voor toont hij zijn dankbaarheid
Na zijn gedane arrebeid.

5.

Als gij zijt aan een disch gezeten,
Sla op uw tafel dan een toer
Bezie dan eens 't lieve eten
't Komt doch alles van den Boer,
Dus mensch zoo dikwijls als gij eet
Den Boerenstand doch niet vergeet.

6.

't Is waar de Zeeman brengt veel waren,
Van allerhande landen aan,

Maar zoo daar ook geen Boeren waren,
Hoe zouden zij daar ook bestaan?
't Komt alles van den Boer zijn hand,
Maar God is meester van 't land.

Een nieuw lied, op de vier getijden des jaars.

1.

*H*oe zoet is het in de Lente te leven,
Als wij ons te zamen in het lommer begeven,
Op een vroegen morgen daar wij ons verheugde,
Ons weeldig jong hartje slaat tik tak van vreugde.

2.

Men ziet in 't verschiet Aurora met stralen;
Met glans op het aardrijk neêr komt dalen,
Elk vogel is lustig, doet zijn zang hier pralen,
Dan hoort men de zangen van de Nachtegalen.

3.

Het Zomer-Saizoen dat baart ons genugten,
De Hof is vol bloemen, de Boomen vol vruchten,

Men ziet elk Meisje haar bloemetjes te plukken,
En dan op haar Minnaar zijn boezem te drukken.

4.

Zoo wandelt men vrolijk het Bosch heen en weder,
Is men moe van 't wandelen dan zet men zich neder,
Om zoo elkander in 't groen te vermaken,
Want haast komt ons weder de Herfst genaken.

5.

Komt de Herfst aan 't dagen, doet Bacchus ligt minnen,
Zijn vreugde komt strekken aan onze Vriendinnen,
Dan kent men geen zorgen, dan voelt men geen smarte,
Want 't nat van Bacchus spoelt de zorg van 't harte.

6.

Komt laat ons het nat van Bacchus eens drinken,
Terwijl men Apollo zijn snaren doet klinken,
Om zich zoo bij de Wijn en vreugd te vermaken,
Want haast komt ons weder de Winter genaken.

7.

Komt de Winter genaken, men zorgt tot nutte,
Men zamelt de vruchten al in onze hutte
Die vruchten die ons van de Zomer zijn gegeven,
Daar kunnen wij zamen des Winters van leven.

8.

Komt de Avond aan genaken dat Venus met stralen,
Met glans op 't aardrijk hier komt nederdalen,
Men geeft zich tot rust, neemt zijn Liefje in de arm,
De Winter is koud, de liefde is warm.

9.

Komt de Nacht dan genaken gaat men naar zijn woning,
Dan smaakt ons de rust nog veel zoeter als honing,
De slaap verdrijft de zorge, hoe is dan de rust,
Vaart wel dan tot morgen en schept nieuwe lust.

Herders-zang tusschen Damon en Dorinde.

Stem: Wanneer de zon 't morgen-rood.

1.

O schoon verweelde dageraad!
Ten Oosten uitgeloken,
Men ziet in u een lief gelaat
Den Hemel doorgebroken:
Men ziet hoe Febus nederdaalt,
Op Bosschen en op Bergen straalt,
En pronkt met zijn sieraden:
Op Bosch en kruiden van het volk,
Waar op Dorinde haar nederstelt,
En pronkt met haar gewaden.

2.

Dorinde maakt een roze-bed,
Daar op zoo gaat zij rusten,
Zoo dra als zij haar neder legt,
Droomt zij van minne-lusten:
Zoo dra de schoone lag en sliep,
't Was Damon! Damon! die zij riep,
Door schaamt' geheel aan 't blozen:
Och Damon! Damon! komt bij mij:
En rust wat aan mijn groene zij,
Hier in het dal van rozen.

3.

Och Damon! waarom komt gij niet?
Wat doet u minnen schromen?
Hoe komt dat gij zoo van mij vliedt?
En durft niet bij mij komen,
Al hebt gij Herder geld noch goed,
Uw deugden en uw trouw gemoed,
Dat heeft verliefd mijn zinnen:
Als gij mij maar uw trouw kwam bien,
Ik zweer mijn gunst zal u geschien,
Ik zal u eeuwig minnen.

4.

Damon stond achter het geboomt',
Hoorde dit zoete droomen,
Wiens hart met vreugde schier overstroomd',
Is dadelijk gekomen:
Ter plaatse daar de schoon Godin,
Door droomen raakt tot zoete min,
Lag sierlijk aan het blozen:
Hij ziet een lieffelijk gelaat,
Gekleed in sierelijk gewaad,
In 't midden van de rozen.

5.

't Gevogelt' hier van vreugde kweelt,
De schoone tot vermaken,
Hij nadert tot dit zoete beeld,
Wenscht duizendmaal te naken
Al met een kus dees lipjes zoet,
Waar dauw en honig als een vloed,
Gaat lieffelijk doerstroomen:
Terwijl den Herder staat en ducht,
Zoo liet de schoonste maagd een zucht,
Och Damon wil doch komen.

Door liefdens vreugd geheel ontsteld,
Raakt Damons hart aan 't blaken,
Hij nadert met een lief geweld,
Kust zoetelijk haar kaken;
Terstond zij doe haar oog ontsluit,
Doe rees zij met een naar geluid
Wat wilt gij hier beginnen?
Hij sprak mijn lief ontstelt u niet,
't Is Damon! Damon! die gij ziet,
Gij hebt verliefd mijn zinnen.

7.

Prinses ik buig mij voor u neer,
Och! laat mij troost genieten,
Onz' vreugden zijn geen droomen meer,
Toen zag men tranen vlieten;
Uit Damons ziels verliefde bron,
Zoo dat hij door de liefde kon
Niet bidden ofte smeeken:
Toen zei zij Herder weest gerust,
Tot dat die twee in zoete lust,
In minne-vreugd bezweken.

Een nieuw lied, op de jaloerse vrouw.

Op een zeer lieffelijke wijs.

1.

*M*en is jaloersch als men gaat paren,
Voor jonge lieden staat dit nog vrij,
Men is verheugd in hunne dagen,
Men schept veel vreugd en kibbelarij.

2.
Och was ik van die dwang genezen!
Dank dan dat ik ben vrij daar van,
Dan schijnt het hart jaloersch te wezen,
En dat te wezen om een man.

3.
Het huwelijk is voor mij een keten,
Maar ben ik graag ontslagen waar,
Och had ik dat wat eer geweten
Wij werden dan gewis geen paar.

4.
Een vrouw haar toorn raakt rasch gerezen,
Gelukkig die vrij blijven kan,
't Moet voor een vrouw verdrietig wezen,
Die zoo moet wachten op haar man.

5.
Waar of hij is, waar mag hij blijven,
Heeft op zijn hand een ander' maagd,
Dan zoekt hij zoo zijn tijd te verdrijven,
Terwijl zijn vrouw zoo op hem wacht.

Tegen-zang, op de jaloersche vrouw.

Op een zeer lieffelijke wijs.

1.
*E*en man of vrouw met grijze haren
Mag in des levens maneschijn,
Noch gekke grillen gaan bewaren,
En scheppen vreugd in minnepijn.

2.
Geen lieve meid zal onder 't streelen,
Van hem die haar zoo teêr bemint,
Door malle kuren zich vervelen,
Jaloersch te zijn past aan een kind.

3.
Het huwelijk kan haar smart genezen,
Had zij geweten voor een jaar,
Dat haar dat spel zoo zoet zou wezen,
Zij was gewis voor lang een paar.

4.
Zij kan nooit kwaad of toornig wezen
Als zij maar denkt ik weet er van,
Het zal mij altoos welkom wezen,
In 't bed te wachten op mijn man.

5.
Daar is hij al, hij kan verdrijven
De zorg van zijn beminde bruid,
Het geen haar hart zal dierbaar blijven
Bant jalouzij voor eeuwig uit.

6.
Jaloersch te zijn in jonge dagen,
Verzwakt, vermindert al de vreugd,
Laat oude bokken horens dragen,
Opregte liefde past de jeugd.

7.
Zij kan zich ongestoord vermaken,
Denkt om geen leed, wanneer men ziet,
De min in zuivre vlammen blaken,
Jaloersche vrouwen deugen niet.

De nachtwacht.

Op een lieffelijke wijs.

1.
O schoone die mijn ziel doorstreelt!
En nacht en dag in mijn zinnen speelt,
O schoone die mijn ziel doorstreelt,
't Geen mij niet verveelt
En nooit vervelen zal,
Anders smaakt mij niemendal;
In het geval.

2.
Want al het geen dat gij mij zegt,
Dat is liefde en ook opregt,
En daarom verlaat ik noo....it,
De liefde die groeit sterker aan,
Hoe zal het verder met ons wezen,
Met ons gaan,
Want daar is geen ontbinden meer aan,
Wilt verstaan.

3.
Gij spreekt nu van de huwelijksband,
Dat is trouw van wederkant,
Gij spreekt nu van de huwelijksband,
Komt geeft mij maar uw hand,
En ook uw woord op trouw,
Want ik krijg in het leven berouw,
Zonder jou.

4.
Ziet dan waren wij alle bei,
Opgenomen van harte blij,
En daarom eer dat ik ga....a,
Zoo bid ik u weest doch niet kwaad,
Vergunt mij doch het woord,
Het lieve woord van ja,
Eer dat ik van hem ga,
Zegt doch ja.

5.
Jongman uw praat geloof ik niet,
Om mij te brengen in 't verdriet,
Jongman al uw zoet gevlei;
Brengt menig in de lij:
Stel het vrijen aan een zij,
Zoekt een ander in plaats van mij,
Aan uw zij.

6.
O Herderin ik verlaat u nooit,
Om u zoo sterf ik de dood,
Ik zal nooit van u vlie....n,
Ik verzoek u om de echte trouw,
En laat 't maar geschien;
Ik bid u om de trouw,
Ik leef niet buiten jou,
Waarde Vrouw.

7.
Als dan de Nachtwacht gaat voorbij,
Ga ik met mijn zoete lief aan een zij,
Als de Nachtwacht gaat voorbij,
Zoo zingen wij zoet en blij:

In de zoete maand van Mei;
Met mijn liefje aan een zij:
Met ons bei.

8.

Dan gaan wij buiten in het groen,
Om ons lusten te voldoen,
Daar al de vogelen zingen,
Ieder een is verblijd;
Ook menig jonge meid,
Die in der jeugd nog wordt gevrijd,
In haar tijd.

9.

't Is nacht, de wacht komt hier voorbij,
Dat ieder in de stilte zij,
't Is nacht, de wacht komt hier voorbij,
Dat daar niemand komt uit,
En elk zijn deuren sluit,
Zoo wel als dit nabij, looft mij.

10.

't Is nacht, de wacht komt hier voorbij,
Dat ieder in de stilte zij, in stilte, in stilte zij,
Zoo dat of wie het ook mag zijn,
Op dit geroep zijn deure sluit,
En daarom niemand meer,
Daar niemand meer komt uit, op dit geluid.

Een nieuw lied, tot eer en lof van de boeren.

Stem: Ach wat is de maagdenstaat.

1.

'k *G*a de eer en lof met regt
Van de Boeren wat verheffen,
Wel met reden en de plegt,
Want zij het alles overtreffen,
De Boer die was de eerste mensch,
Die God schiep uit liefdens ader,
Adam was Heer en Boer na Gods wensch,
Vivat de Boer die is de Vader. bis.

2.

Mits dat Adam was Boer en Heer
Om in alles vreugd te rapen,
En veracht geen Boeren meer,
Wij zijn van een stof geschapen,
Even edel, even goed,
Maar de Boer brengt alles nader,
Daar voor ieder den Boer eeren moet,
Vivat de Boer die is de Vader. bis.

3.

Geen Keizer ofte Koning meer
Mogt het aardsch Paradijs aanschouwen,
Adam de eerste Boer had d'eer
En kreeg Eva tot een vrouwe,

Maar na den val van hun alle bei,
De duivel was hun verrader,
En moesten gaan werken tot hun lij,
Zoo was de eerste Boer onz' Vader. bis.

4.

De Boer de brengt ons alle graan
En potasie om te leven,
Boeren kaas melk en zaam,
Dat zij ons voor geld geven
Al verkoopt den Boer wat dier,
Hij houdt het geld niet al te gader,
Hij brengt het weer naar de steden hier,
Vivat de Boer die is de Vader. bis.

5.

De Regeerders die men vond,
Koningen, Prinsen ende Graven
Dat den Boer het niet wond
Moesten zelfs werken als slaven,
Wie het is hoe hoog geacht,
De Boer is hunne verzader,
Ieder van den Boer alles betracht,
Vivat de Boer die is de Vader.

6.

'k Prijs den Boer particulier
Om zijn goed' milddadigheden,
D'arme menschen met plezier
Krijgen brood naar hun gebeden,
Die den rijken veel versmaad,
Zoo zij zeggen alle gader,
De Boer is ook hunnen kameraad,
Vivat de Boer die is de Vader. bis.

7.

De Boer die wordt dikwijls veracht,
Mits hij niet gaat incroyabel,
Al is niet zoo groot zijn pracht,
Hij is daar toch wel voor capabel,
In de stad loopt mening vent
Bij d'een vrouw of d'ander nader,
De Boeren zijn met hun vrouw content,
Vivat de Boer die is de Vader. bis.

8.

Schoon dat alles is zoo dier,
Men moet dat den Boer niet wijten,
Hij doet zijn werk met plezier
Voor ons om zijn pligt te kwijten,
Maar dat is de wil van God
Die voor ons kwaad zijn straf zond nader,
De Boer leeft beter na gebod,
Vivat de Boer die is de Vader. bis.

9.

De Boer die is veel edel van geest,
Hij houdt alles in het leven
Dat op aard' groeit, mensch en beest,
Hij staat in mijn hart geschreven,
Aan den Boer ik meest verkoop,
Roept dan zamen al te gader,
Die dat hoort zingen den g'heelen hoop,
Vivat de Boer die is de Vader. bis.

Een nieuw lied, op de koorn-oogst van Nederland.

Op een aangename wijs.

1.

*K*omt vrienden staat een weinig stil, ha ha.
En hoort eens wat ik zingen wil, ha ha.
Al van den Oogst van Nederland,
En neemt de wapens in de hand, ha ha ha.

2.

De knecht die bouwt de boer zijn land, ha ha.
En neemt de Ploegstaart in de hand, ha ha.
Daar spant hij dan drie Paarden voor,
Die trekken daar zoo lustig door, ha ha ha.

3.

Als het de knecht dan heeft gebouwd, ha ha.
Dan wordt het van de Boer beschouwd, ha ha.
Wat dat op ieder land moet staan,
Na dat hem dunkt dat best zal gaan, ha ha ha.

4.

Dan zaait hij 't wel na zijne zin, ha ha.
Maar hij weet van geen goed gewin, ha ha.
Maar onze God die eeuwig leeft,
Die in het zaad den wasdom geeft, ha ha ha.

5.

De boer al met zijn sterke hand, ha ha.
Die legt de Eggen op het land, ha ha.
Daar spant hij dan de Paarden voor,
Die trekken daar zoo lustig door, ha ha ha.

6.
Het is aan 't zwarte slijk betrouwd, ha ha.
En wordt ook dan niet weer gebouwd, ha ha.
Voor dat men ook de vruchten maalt,
En dan weer ander koren zaait, ha ha ha.

7.
De Koren-oogst die komt nu aan, ha ha.
Dat wij het koren maaijen gaan, ha ha.
Dan maaijen wij ook zeer verblijd,
Als onze Zigten dan maar snijdt, ha ha ha.

8.
Is het gemaaid het leid er neer, ha ha.
Een ander komt en bind het weer, ha ha.
En als het binden is gedaan,
Dan moet men aan het rigten gaan, ha ha ha.

9.
En onze schoven zijn gesteld, ha ha.
Tot regte tijlen door het veld, ha ha.
Om uit te droogen door de wind,
Dan komen wij ook heel gezwind, ha ha ha.

10.
En halen 't weg naar onze Schuur, ha ha.
Het is ook maar van korten duur, ha ha.
Dan halen wij 't ook weerom neer,
En leggen 't op den Dorschfloer neer, ha ha ha.

11.
Wanneer men dorscht het koren af, ha ha.
Of scheidt het koren van het kaf, ha ha.
Of maakt het klaarder met de wan,
Of een ander werk doet an, ha ha ha .

12.
Wanneer de wintertijd genaakt, ha ha.
Dat ieder een aan 't dorschen raakt, ha ha.
En slaat er met den vlegel op,
Dat hem het zaad vliegt om den kop, ha ha ha.

13.
Daar moeten knechts en meiden aan, ha ha.
Somtijds ook wel de vrouw en man, ha ha.
Dat klopt en dorscht dan door malkaar,
Of het Soldaten hekvuur waar, ha ha ha.

14.
En als men het dan heeft afgeklopt, ha ha.
Dan schudt men 't met den Gaffel op, ha ha.
En werpt het Stroo de Beesten voor,
Die eten daar zoo smakelijk door, ha ha ha.

15.
Dan wordt het aan een hoop geschopt, ha ha.
De klok heeft acht de Vrouw die roept, ha ha.
Komt Iongens! komt nu allegaar
Wat eten, want de Pap is gaar, ha ha ha.

16.
Dan wascht men zich ook alle knap, ha ha.
En eet dan gaauw de buik vol Pap, ha ha.
En dan weer na de deele toe,
En wetert Paard en Os en Koe, ha ha ha.

17.
De Kafmool krijgt men voor den dag, ha ha.
En scheidt het koren van het kaf, ha ha.
En maakt het klaar met Wan en Zeef,
Dat daar ook geen onrein in bleef, ha ha ha.

18.

Dan meet men 't netjes in den zak, ha ha.
De boer die haalt de wagen strak, ha ha.
En rijdt er dan mee steewaard in,
Zoo gaat het na de boer zijn zin, ha ha ha.

19.

Dan is den boer ook wel gesteld, ha ha.
Dan komt hij met een zak vol geld, ha ha.
Dat legt hij in zijn kaste neer,
Bij 't andere geld of hij heeft niet meer, ha ha ha.

De leugenachtige naaister.

Wijs: Mijn lieve Saartje die altijd.

1.

*D*aar woont een Naaister hier omtrent,
Wel in haar werk ervaren,
z' Is door haar pronkerij bekend,
En door haar logentalen,
Zij beloofde aan een vrouw,
Dat zij bij haar naaijen zou,
Maar werkte bij een ander,
Dat is niet regt, maar zeker slecht,
Dat zij zoo slordig handelt,
En niet doet zoo zij zegt.

2.

Wel Naaister wat mankeert er aan?
Dat wil ik wel eens weten,
Dat gij uw woord niet na en kwam,
Of krijgt gij geen goed eten?
Heb ik uw dagloon niet betaald?
Het is maar hoovaardij die praalt
Reeds in uw grootsig wezen,
Daarom wilt gij van alle liēn,
Als Iuffer zijn geprezen,
Als Iuffer zijn gediend.

3.

Des zondags zwiert zij over straat,
Met lange floddermutsen,
Zij voert een groote Iuffers staat,
En trekt dan ondertusschen,
Haar mond in sijne plooitjes,
Zij ligt des morgens laat op 't bed,
Een zwarte doek met randen,
Een incroyabels jakje aan,
Zoo gaat de Iuffer wandelen,
Wil niemand spreken aan.

4.

Vraag haar eens waar zij grootsch op is,
Zij zal het zelfs niet weten,
't Is op de hoovaardij gewis,
Of op haar kromme beenen,
Dus Naaister als 'k u raden zal,
Kleedt u langer niet zoo mal,
Houdt u niet op met liegen,
Dan zingt men niet van mooije Griet,
De straten langs met lieden,
Zoo als het is geschied.

Minneklagt van een jonge dochter, die van haar minnaar bevrucht en verlaten is.

Stem: Laat vrij de politieken spreken.

1.

*H*oe dan zoudt gij mij verlaten?
Die tot u zoo ben gezind;
Hoe zoudt gij mij kunnen haten?
Die gij altoos hebt bemind;
Ziet uw droevig meisje aan,
Ziet mij weenend voor u staan.

2.

Ach! hoe zoet! hoe menig werven!
Hebt gij met een slim beleid,
Op uw leven en uw sterven,
Eeuwig liefde toegezeid,
Geef mij dan uw hart en hand,
Voor mijn eer tot onderpand.

3.

Eeuwig hebt gij trouw gezworen,
Hooger als ik zeggen kan,
Toen heb ik u uitverkoren,
Voor mijn beste vriend en man,
Ach laat mij niet in de rouw!
Maak mij tot uw echte vrouw.

4.

Neen ik kon het niet gelooven,
Toen mijn hart zat in de rouw,
Dat, als gij mijn eer zoudt rooven,
Gij mij dan verlaten zou,
Hebt nu mededogendheid,
Met mij die gij hebt verleid.

5.

Kan mijn klagt u niet bewegen?
Laat dan mijn vrucht uw eigen kind,
Dien ik bij u heb gekregen,
Toen gij mij nog waart gezind,
Eert mij nu ik zit in druk,
Red mij uit mijn ongeluk.

6.

Ia dit kind heb ik ontvangen
Van u uit liefde, valsche vriend!
Toen gij met een groot verlangen,
Van mijn eer moest zijn gediend,
Welk met mij thans teder schreit
Om uw onstandvastigheid.

7.

Ik zie mijn klagt kan u niet breken,
Vaart dan wel in eeuwigheid,
Den hemel zal mijn onschuld wreken,
Kom lief kind hier niet verbeid,
Uw vader heeft een hart van steen,
Is doof voor zuchten en geween.

Minneklagt van Annette aan hare moeder.

Op een aangename wijs.

1.

*A*ls Annette haar minneklagten,
Laatstmaal aan haar Moeder dee,
Hoe zij met Kolijn de nachten,
Doorbragt in de minnevree,
Dan kwam haar de Moeder vragen;
Annette! hoe hebt gij zoo'n bestaan?
Gij zijt in het bloeijen van uw jaren,
Kindje! kindje lief! wat hebt gij gedaan? bis.

2.

Moeder lief! ik was wel te vreden,
Als ik bij mijn Minnaar was,
Hij wilde mij zijn trouwtje geven,
En toen was ik wel te pas,
Dan kwam haar de Moeder vragen,
Annette! heeft hij u niets misdaan?
Ik zal het wel zien in volgende dagen,
Kindje! kindje lief! wat hebt gij gedaan? bis.

3.

Moeder lief! al in zijn armen,
Rustte ik den ganschen nacht,
Hij kwam mijn jong hart verwarmen,
Ik voelde vreugde onverwacht,

Dan kwam haar de Moeder vragen,
Annette! hoe is u de nacht vergaan?
Ik zal het wel zien in volgende dagen,
Kindje! kindje lief! al wat hij heeft gedaan. bis.

4.

Voor 't laatst, Moeder! laat ons leven,
Want onze harten zijn verknocht,
Hij kwam mij zijn min te geven,
En toen heeft hij mij iets verzocht,
Dan kwam haar de Moeder vragen,
Annette! heeft hij uw lust voldaan?
Leeft dan in vrede in deze dagen,
Kindje! kindje lief! ik heb het ook gedaan. bis.

Een nieuw lied, naar het Hoogduitsch.

Op een aangename wijs.

1.

*S*ints ik zoo vele Vrouwtjes zag,
Is 't mij om 't hart zoo raar,
Daar gonst en bromt het dag aan dag,
Als of 't een Bijkorf waar,
En als een vuur zoo steekt 't mijn,
Zich voor haar nog verraad,
Dan klopt mij 't hart van minnepijn,
Gelijk een hamer slaat,
Pom, pom,
Pom, pom, pom, pom.

2.

'k Nam duizend vrouwtjes bij elkaar,
Zoo 't niet de wet verbood,
En sprong als een marmotje haar,
Gedurig in de schoot,
Dan waar ik lustig als een held,
Dan waar ik rijk genoeg,
Ik huppelde als een haas in 't veld,
Terwijl mijn hart steeds sloeg,
Pom, pom,
Pom, pom, pom, pom.

3.

Wie niet de vrouwtjes vleidt en streelt,
Is zeker koud noch warm,
En legt zoo als een houte beeld,
Het liefste meisje in d'arm,
Dan ben ik nog een ander man,
Want als ik bij haar kom,
Dan spring, dan doe ik wat ik kan,
Dan gaat gestaag ons hart,
Pom, pom,
Pom, pom, pom, pom.

4.

Wie geen oprechte liefde hoedt,
Verdient mijn deerenis,
Hij is en blijft een arme bloed,
Ook schoon hij Koning is:
Meer zeg ik niet, 't is u bewust,
De blijdschap maakt ons stom,
Het hart wenscht zoet minnelust,
Het slaat daarom, pom, pom,
Pom, pom, pom, pom.

De schipbreuk, of het feest der matrozen.

Op een vrolijke wijs.

1.

*O*ch! wat is mij al overkomen,
Op mijn laatste togt die ik deê,
Ieder mensch zou daar voor schromen:
Zoo ik 't verhaal hem deele meê.
Naauwlijks waren wij gevaren,
Drie etmalen ver in zee,
Of een onweer op de baren,
Brak de groote mast in twee!
't Schip dat reisde, 't schip dat daalde,
Eind'lijk kreeg het zulk een smak,
Dat het op een klip verdwaalde,
En aan duizend spaanders brak.

2.

Toen was 't: mannen! berg uw luizen:
Zwemmen was het allerbest,
'k Moest ook als een Eend verhuizen,
Die gestoord werd in zijn nest;
Maar wanneer ik zwom door 't water,
Och! ik zal 't nooit vergeten, dat
Haast een Haai mij, met zijn snater,
In de boks gebeten had,
'k Ben toen naar de wal gezwommen,
En aldus 't gevaar ontsnapt:

Straks ben ik op 't land geklommen,
En tot hiertoe voortgestapt.

3.

Wat zal ik nu gaan beginnen?
Nat en koud in dezen staat,
Maag en beurs is schraal van binnen,
Och! hoe raak ik van de straat?
Zoo een Hospes nu wil borgen,
En maar tappen op crediet:
Dan zoo ben ik buiten zorgen,
En ik denk aan geen verdriet,
Hoe, geen zwarigheid voor dezen,
Heb ik daar de poen verteerd,
'k Wed hij zal zoo boos niet wezen,
Dat hij nu niet crediteert.

4.

'k Heb de moed nog niet verloren,
Hei! couragie! dat is de gang,
Zacht! den Hospes mogt het hooren,
Die zong wis een babokzang,
Scheerje! wil van hier vertrekken,
Of ik zal jou op uw pens,
Met een bezemstok toedekken:
Dat gij niet gelijkt een mensch.
Daar is het wijf, ô! die 's veel zachter,
Bloed! zij heeft mij in de neus:
'k Wed zij mij roept aanstonds achter,
Hei! daar geeft zij reeds de leus.

Minneklagt.

Stem: Als Annette haar minneklagten.

1.

*L*aatst beminde ik een meisje,
Zoo schoon als 't schoonste morgenrood:
Ik sprak ach schoone hoort een reisje,
En zij ijlings van mij vloodt,
Maar de Min-god was mij gunstig,
Daar hij mij haar inhalen deed;
O liefde! liefde! waart gij zoo gunstig,
Dat gij mijn smart verminderen deed. bis.

2.

Mijn zinnen stonden toen zoo duister,
Dat ik schier mij zelfs niet kon,
Zij waren gansch berooft van luister,
Zonder dat ik spreken kon,
Maar de Min-god was niet gunstig;
Daar hij mij wanhopen deed;
O liefde! liefde! waart gij zoo gunstig,
Dat gij mijn smart verminderen deed. bis.

3.

Naauwlijks was ik bij haar getreden,
Of zij vloodt weer van mijn heen,
Ik sprak schoone hoort mijn reden,
En verhoort eens mijn gebeên;
Maar de Min-god was niet gunstig,
Daar hij mij wanhopen deed,
O liefde! liefde! waart gij zoo gunstig,
Dat gij mijn smart verminderen deed. bis.

4.

Toen zij ten tweeden was gevlogen,
En zij mij alleen liet staan,
Stond ik met tranen in de oogen,
Zonder dat ik mij kon beraan,
Toen borst ik uit in droeve klagten,
En ik weende dag en nacht,
O liefde! liefde! waart gij zoo gunstig,
Dat gij mijn smart verminderen deed. bis.

5.

Neen de Min-god geeft geen klagten,
Maar hij mat mij telkens af,
Nooit wil hij mijn pijn verzachten,
Maar hij sleept mij in 't graf,
Lieve liefde schenkt genade,
En drijft haar pijl ook in haar hart,
O liefde! liefde! waart gij zoo gunstig,
Dat gij mijn smart verminderen deed. bis.

6.

De liefde is de grootste kwelling,
Die de mensch ooit hebben kan,
Ieder mint na zijne stelling,
Zoo wel de vrouwen als de mans,
Maar in de zoete huwelijksdagen,
Leidt men elkaar door lief en leed,
O liefde! liefde! waart gij zoo gunstig,
Dat gij mijn smart verminderen deed. bis.

7.

Die zich zelf heeft neergezeten,
En zijn zinnen stelt tot min,
Maar nu buiten zijn geweten,
Komt er nog een ander in,

Maar elk past doch op de zijnen,
Dat hem die nooit ontnomen wordt,
En men leeft eenig alle zijn dagen,
Ia zelfs tot in de laatste stond. bis.

8.

Tot het slotvers zal ik gebruiken,
Wie gij ook zijt al van de min,
Doch ik raad', laat u niet bruijen,
Maar elk zoekt er een na zijn zin,
Want hier gemeld ik ben bedrogen,
Dus raad ik u altemaal,
Dat gij ook regt ziet wie dat gij voor hebt,
Of gij vaart als ik gevaren ben. bis.

Een nieuw minnelied.

Stem: Laatstmaal als ik lag en sliep.

1.

'k Zing gedreven door de min,
't Schoon van mijne zielsvriendin,
  Ia, ja, Mietje ja,
Zing dit liedje, lieve Mietje,
  Ia, ja, Mietje ja,
Zing het mij uit liefde na.

2.

Zie ik ook uw schoone geest,
Op uw aangename leest,
Dan, dan, Mietje dan,

Voor verrukking, voel ik drukking,
Dan, dan, Mietje dan,
Roep ik; ach was ik haar man!

3.

's Avonds als den dageraad,
Is verdwenen vroeg en laat,
Lief, lief, Mietje lief,
O! dan spreek ik, ô! dan smeek ik,
Lief, lief, Mietje lief,
Van en om u harten dief.

4.

'k Roep dan vaak, ô! groote goon,
O wat staan die oogen schoon!
Ach! ach! Mietje ach!
'k Ben gevangen, door 't verlangen,
Ach! ach! Mietje ach!
Dat ik u bezitten mag.

5.

Neus en mond en koon en kin,
Alles stond verrukking in,
Hart, hand, voet en tand,
Even netjes, en de tretjes,
Zoo, zoo, ô! ô!
'k Vondze aan geen schoonheid zoo.

6.

Geef mij nu een lieve kus,
O! gij weet dat ik hem lust,
Mie, Mie, lieve Mie,
Hoor mijn toone, lieve schoone,
Mie, Mie, lieve Mie,
Buiten u bemin ik niet.

Meisje lief! geloof het vrij,
Dat uw vriend, hoe het ook zij,
Schreit, schreit, dikwijls schreit,
Bij de stormen, die er wormen,
Schreit, schreit, dikwijls schreit,
Als hij 's avonds van u scheidt.

Een zeer aangenaam minnelied.

Op een liefelijke vois.

1.

Ziet mijn ziel door min gedreven
Als een hart dorst naar een Fontein,
Engelin laat mij doch leven,
Geef uw minnaar medecijn;
Wat zijn dat voor vonken?
Minnaar zoo laat al in de nacht,
Is de liefde dronken?
Zijt wel bedacht:
Zijn uw wonden rood, laat gij ze verbinden,
Gij en zult niet vinden,
Ik heb geen zin in Venus lust,
En ik en tel geen vrinden
Die mij zoo ontrust.

2.

Liefje mij ontrust nacht en dag,
't Moet den Hemel zijn geklaagd:
En hebt in mijn smert behaag',
Om dat gij geen liefde en vraagt;

Als een Maagd kan derven,
De dertele vonken van de min,
Moet de liefde sterken
Ik en heb geen zin;
Al uw klagten groot, kunnen u niet helpen,
Wilt uw droefheid stelpen,
Ik lach met alle uw ellend,
Want men is verdronken
Eer men 't water kent.

3.

De Zeemeermin met haar zoet zingen,
Heeft den Stuurman wel verleid
Dat men hem in de zee zag springen,
Daar zijn zieltje schipbreuk lijd,
Houdt uw ziel in waarde
Minnaar het doet mij leed en pijn,
Ik wil op de aarde
Geen verleidster zijn:
Want hoe menig' Maagd is er door bedorven?
Door den tijd gestorven,
Al voor des Iongmans hun gefluit,
En een naam verworven
Die niet veel en fluit.

4.

Meent gij dan mijn liefje geprezen,
Dat ik kom uit dertele min?
Gij staat in mijn hartje geschreven,
Och! verandert doch uw zin;
Mijne zin is moedig,
Iongman ik ben nog jong en teêr;
In den trouw zoo spoedig,
't En begrijpt geen eer:
Zoo een maagd als ik, nog maar achttien jaren,

Zou die al gaan paren?
En van tien zinnen maken vijf?
Ik wil nog wat sparen
't Huwelijks bedrijf.

5.

Liefje gij laat mij gestadig zorgen
Voor de roosjes in den dauw,
d'Eene schuld moet de andere borgen
Ik verwacht uw min en uw trouw;
Ia wel aan uw komsten
Iongman die wordt geapprobeerd,
Gij geniet mijn gonsten
Maar zoo hij mankeert:
Dat gij onreine min in uw hartje woud dragen
Om aan mij te vragen,
Het geen waarom je mij bemind,
Daar ben ik mijn dagen
Nooit toe gezind.

6.

Als ik maar mag troost genieten,
Dan is al mijn pijn gedaan,
Cupido uw pijlen die schieten,
Ziet haar stuurschheid is nu gedaan;
Een getrouwe minnaar
Verwint het hart van zijn vriendin,
En hij blijft verwinnaar
Van haar hart en zin:
'k Ontsluit mijn deur, en ik laat u daar binnen,
Kom laat ons beginnen,
In dezen aangenamen tijd,
Toont uw komst uit minnen,
Maar in eerbaarheid.

7.

De eerbaarheid dat is mijn Vader,
En mijn Moeder de ware deugd,
Liefje kom brengt uw mondje wat nader.
Lipjes rood is de minnaars haar vreugd;
Sa betoont uw lusten
Minnaar het is nog in de nacht,
Of je nu al eens kusten:
Ziet de min heeft kracht:
Geenen held zoo kloek kan zich wederhouwen,
Die het vuur eerst bouwen,
Heeft men tot assche zien vergaan,
Die haar leed onthouwen
Was wel beraan.

8.

Sa minnaar gij moet vertrekken,
Want Aurora die komt aan,
Febus gaat zijn licht ontdekken,
Ik heb mijn min te doen verstaan;
Kom mijn zoete Liefje,
Wij zullen dan vereenigd zijn,
Kom mijn honig diefje,
Voor mijn smert en pijn:
Zult gij als een Bij den honig uitzuigen;
En ik zal mij buigen,
O schoonste Vrouw van het Land!
De Hemel zal 't getuigen,
Blijf mij maar constand.

Zang van Philis.

Op een aangename wijs.

1.
*A*ch Philis lief! mijn harte dief,
Komt bij mij in dit Laantje,
Op dat mijn hert, getroffen werd,
Bij 't schijnen van het maantje,

2.
Hier woont de rust; hier leeft de lust,
Hier dertelen de goden,
En kruid en blad, met dauw bespat,
Om strijd ons herwaards nooden.

3.
Geen mensch kan hier, ons jeugdig vier,
Bespieden of besnappen,
Hier vrijd het al, in 't jeugdig dal;
En niemand weet van klappen.

4.
Gij kunt met mij, hier zij aan zij,
Gezeten bloemtjes plukken:
En in het groen, de wellust doen,
En hart aan harte drukken.

5.
De Nachtegaal, fluit in zijn taal,
Hier het Geitje op Linden takken;
Hier schuilt de Haas, schuw voor 't geraas
Der Winden en der Brakken.

6.

Kom Ionkstertje, kom Pronkstertje,
Kom bij mij dartel wichtje,
Zingt gij een lied, voor Bosch en vlied;
Terwijl ik maak een dichtje.

7.

Gij kunt hier gaan, op roze-blaan,
Vol levendige geuren,
Uw blonde hoofd: met bloem en ooft,
Optooijen schoon van kleuren.

8.

En krijgt gij vaak, met zoet vermaak;
Kunt gij in 't gras hier rusten,
Daar 't water stroomt; want die hier droomt,
Droomt steeds van minnelusten.

9.

Een windje koel; zoo frisch als zoel,
Speelt hier op zilver' baartjes;
Dat zal uw hals, en borstjes malsch,
Doorwrocht met bleek blaauw aartjes

10.

Verzoeten zacht, kom lief ik wacht,
Rust hier op Madelieve;
Kom herwaards aan, de min zal staan,
Op schildwacht t' uw gerieve.

Een aardig trouw-geval.

Stem: Och! mijn allerliefste hart.

1.

*L*uistert toe Dienstmeisjes al,
Ik moet u wat raars verhalen,
Geschied in de Amstel palen,
Een heel aardig trouw-geval;
Een Iongman stelde zijn zinnen,
Op zijn Moeders Dienstmaagd schoon,
Die hij zoo ver komt te winnen,
Dat zij bij hem kreeg een zoon.

2.

Als dit kind ter wereld kwam,
Was deez' Maget heel verlegen,
Want haar vrouw die was daar tegen,
En was op dit Paar zeer gram,
Zij sprak Zoon gij zult haar laten!
Zij maakt' met deez' Maagd beding,
Gaf haar honderd schoon dukaten,
Die zij ook in dank ontving.

3.

Daar meê gaat deez' Maget heen,
Wenscht haar kleine kind te vreden,
En gaat haar terstond verkleeden,
Fraai van boven en beneên,

Als eene Hoornsche Boerinne,
Krullen, lokjes aan het hoofd,
Want zij dienen wou voor Minne,
Wie had 't immer ooit geloofd.

4.

Daar met een frische moed,
Ging deez' Maget met verkloeken,
Naar haar vrouws Besteedster zoeken,
Die zij daar ook juist ontmoet.
Iuffrouw huurde haar voor Minne
Over hare zoete Lam,
Die was heel wel na haar zinnen
Dat zij bij haar kindje kwam.

5.

Zij bedacht dan weer met spoed,
Om wat zeldzaamst te beginnen,
Maar de Iongman zijne zinnen
Heeft geneigd op staande voet,
Want ziet als het kindje schreiden
Zong zij, wist Popaatje dan,
Dat Mamaatje met verblijden,
U dus minde zoete man.

6.

Dit zong zij dan altemet,
't Geen de Iongman mislijk dochte:
Dat hij het wel onderzochte,
En daar naauwelijk op let,
Hij nam waar gelegenheden,
En sprak deze Maget aan,
Wat zingt gij somtijds voor reden
Die ik niet begrijpen kan?

7.

Wel sprak zij laat doch mijn Heer,
Deze zang u niet vervelen,
Mag ik met het kind niet spelen,
Ik zing dit somtijds wel meer,
Och zijt gij het mijn Annaatje!
Zijt gij 't Lief, of zijt gij 't niet?
Mij staat voor mijn zoete maatje,
Dat gij hebt een teeken ziet.

8.

Onder 't haar op 't voorhoofd dan,
Ik bespeur het waar te wezen,
Gij zijt mijne uitgelezen,
Ik twijfel er niet meer aan,
Wilt niet vreezen mijn beminden
Daar is een diamant op trouw,
Gij zult mijn trouwigheid bevinden,
Gij zult wezen mijne vrouw.

9.

De Iongman sprak zijn Moeder aan,
Onze Meid was lief en schoone,
In het hart spant zij de kroone:
Maar men ook niet loochenen kan
Dat onz' Minne is niet minder
Schoon en lief als onze Meid,
Wel hoe plagen ons de kinder,
Heeft Mama tot hem gezeid.

10.

Eerst was 't met de Meid te doen,
Wel zal dit niet wonder wezen,
Nu weer met de Min geprezen,
Hoe zijt gij zoo bijster groen?

Hadt gij maar de Meid genomen,
Zoo hadt gij de Moer van 't kind,
Dan waart gij weer uit deez' schromen,
Om dat gij haar ook bemint.

11.

Kwelt uw Mama daarom niet,
Het zal hem ten beste keeren,
Dan is 't eind mijner hartzeeren,
Mijnder kwelling en verdriet,
Geef mij maar 't lieve Minnetje,
Dan heb ik het al te gaar,
De meid en moeder van 't kindje,
Dan ben ik uit het bezwaar.

12.

Wel mijn Zoon wat 's dit gezeid?
Is dit onze maagd Annaatje?
Ia zij is 't sprak hij Mamaatje,
Wel is 't Anna onze meid!
Heb ik die gehuurd voor minne?
Wel ik ben daar in verward!
Wel hoe kun zij dit verzinnen?
'k Zie zij draagt een moeders hart.

13.

Daar in heeft zij niet misdaan,
Noch geen kwaad daar in bedreven,
Laat zij mij dan maar vergeven
Dat ik haar heb laten gaan,
Ik bid dan wilt niet gedenken,
Mijn misslagen en abuis,
Want mijn Zoon zal ik u schenken,
Kennen u voor kind in huis.

Nu gij kinders dan te zaam,
Wilt maar spoediglijk gaan trouwen,
Treffelijk de bruiloft houwen,
't Is mij lief en aangenaam,
Men zag daar met prachtigheden,
Trouwen dat geliefde Paar,
Dienstmeisjes doet zoo nu meden
Dan raakt gij uit het bezwaar.

Een nieuw lied.

Stem: Mijn schoone herderin.

1.

*S*paar, meisjes! vrij
Al uwe tooverlonkjes,
Ik schuw die minnevonkjes,
'k Haat die slavernij:
Een ander kan uw' vlammen blussen,
'k Zal mij voortaan wel wachten u te kussen,
Die uit een droog bed op wil staan,
Moet met geen meisjes omme gaan.

2.

'k Heb eens bemind,
Een zoet bekoorlijk meisje,
Zeer poezel blank van vleisje,
Maar ik was verblind,

Waar ik mij keerde of heene wende,
't Was zuchten, duchten, klagen zonder ende.
'k Liep als een Zots-kap door de Stad,
Die zijn verstand verloren had.

3.
Maar nu ter tijd,
Geef ik om Leonoortje,
Hoe schoon zij is geen oortje,
'k Ben die zotheid kwijt;
'k Wil om een meid mijn vrijheid niet verliezen,
Maar 'k zal voortaan de roode Baij verkiezen;
Want, is men van het drinken moe,
Men slaapt gerust tot smorgens toe.

Een nieuwe minnaars-klagt.

Stem: Mijn schoone herderin.

5.
*H*elaas wat is de min!
Wanneer zij in 't begin
Een jongmans hart komt nemen in,
Die niet (als een Soldaat,)
Zijn vijand buiten slaat,
Die toont dat hij zijn vrijheid haat.

2.
Helaas! mijn eigen oog:
Was 't dat mij eerst bewoog,
Te achten 't minnen hemel hoog,

Toen ik aanzag een maagd,
Zoo schoon als d'aarde draagt,
Die heeft mijn hart terstond behaagd.

3.

Ik heb haar straks verklaard,
Dat ik was ongepaard,
En haar mijn min geopendbaard,
Ik bad haar dat zij zou,
Mij door de kuische trouw,
Haar geven tot mijn echte Vrouw.

4.

Zij toonde haar niet straf,
Noch sloeg mij ook niet af,
Dat mijne min couragie gaf;
Maar zij verzocht respijt,
Tot op een ander tijd;
Eer zij haar maakte het jawoord kwijt.

5.

Dus vrijd' ik jaar en dag,
Daar ik haar schoonheid zag:
Zij hoorde beleeft mijn mingeklag:
Beleeft was ieder woord,
Dat van haar wierd gehoord:
Dus heeft zij mij nog meer bekoord.

6.

't Volmaakte lijf was lank,
En als de sneeuw zoo blank,
Een stem als Nachtegaals gezank,
't Was magtiglijk gezet,
En fier en trots van tret:
Zachtjes van vel en poezel vet.

Een ieder kaakje koos
Tot eigen kleur en bloos,
Gelijk een aangename roos,
Haar lipjes als koral,
Gelijk een dunne wal,
Voorts witte tandjes schoon van stal.

8.

Een bruin gezigt en als
Een lelie wit haar hals;
En lief van taal met veel geschals,
En boden ieder oog,
Een smalle zwarte boog,
Van voorhooft schoon en magtig hoog.

9.

En als zij een deuntje kweelt,
Vertoont zij 't schoonste beeld,
Dat door natuur ooit is geteeld;
Het schijnt een Engelin,
Ia zelf de Mingodin,
Is niet volmaakter tot de min.

10.

Na dat ik langen tijd
Haar schoonheid heb gevrijd,
Zoo heeft zij mij bot afgezeid,
Ia met een vriend'lijkheid,
Die mij nog meer verleidt;
Maar ach helaas! ik ben haar kwijt.

11.

O heerlijk Schepsel! ach!
Wat baart gij mij geklag!
Wijl ik u niet genieten mag;

Wie dat uw schoonheid ziet,
Geraakt in groot verdriet,
Door dien hij mint en niet geniet.

12.

Vaart wel dan schoone Vrouw,
Helaas! ik ben in rouw,
Nogtans ik eerd' en diend' u trouw:
Maar ach! wanneer een maagd,
Een jongman niet behaagd,
Dat is een min die wordt beklaagd.

13.

Vaart wel volmaakte bloem!
En aller maagden roem,
Die ik Godin der Liefde noem;
Onvergelijkelijk schoon,
Vaart wel en zijt tot loon
Van een veel meer bemind persoon.

14.

Vaart wel mijn Engelin,
Vaart wel mijn Afgodin,
Vaart wel afbeeldsel van de min,
Vaart wel, vaart eeuwig wel,
Gij laat mij in het gekwel,
Ik blijf in druk hoe dat ik 't stel.

Huwelijks voorwaarden, toegeschreven aan alle huwbare dochters binnen deze stad.

Stem: Jedieze un grand kanteuzen.

1.

*K*omt hier gij jonge meisjes,
Die naar het huwelijk staan;
Bedenkt en hoort een reisje,
Wat dat er om kan gaan,
Zoo haast gij zijt verbonden,
Weg is uw liberteit,
Het trouwen is geen zonden,
Schoon 't veel daar na wel spijt.

2.

En hebt gij eens gekregen
Een goed man tot uw deel;
Nog zijt gij half verlegen,
En anders meer als heel:
Vooreerst zoo kan daar komen,
Binnen het jaar een klein,
Dan denkt gij al met schromen,
Na vreugd komt groote pijn.

3.

Zoo raakt gij blijde moeder,
Men wenscht u veel geluk,
Dan zijt gij een behoedster
Voor 't kind met groote druk,

Stronddoeken moet gij spoelen,
Het klein heeft zich bevuild,
Gestadig moet gij woelen,
Zingen als 't kindje huilt.

4.

Gij dient ook wel te weten,
Wanneer uw man komt t'huis,
Dat klaar moet staan het eten,
Of hij maakt groot gedruis,
Gij moogt niet veel klappaaijen,
Uw werk is altijd klaar,
Stoppen, lappen of naaijen,
Te wasschen 't een of 't aar.

5.

En denkt gij vreugd te rapen,
Snachts bij uw man te bed,
Het kind en wil niet slapen,
Dan wordt uw rust belet,
Dan dient gij wel te lollen,
Gelijk een maartsche kat;
En met het kindje sollen,
Of tikken 't op zijn gat.

6.

Uw man vermoeid van 't werken,
Die slaapt er vast door heen,
En snorkt als een verken,
Dat baart u ook geween:
Des morgens vroeg, wat zaken!
Moet gij ten bedde uit,
Om koffij klaar te maken,
Of het werk is verbruid.

7.

Daar is niet aan gelegen,
Als maar uw man is goed,
Maar hebt gij daar en tegen,
Een plug of dronken bloed,
Die houdt van domineeren,
Van kaarten en kolfbaan,
In nachthuizen verkeeren,
Hoe zal 't dan met u gaan.

8.

Gij zit met smert te wachten,
Eer dat uw man komt t'huis,
Ia somtijds halve nachten,
Is dat geen droevig kruis?
Daar zit gij vast te loeren,
Als een Uil in doods nood,
Uw man somtijds bij hoeren,
En gij dikmaals geen brood.

9.

Wie zult gij 't noodlot klagen?
Begint gij met gekijf,
In plaats van zoentjes, slagen,
Is dat geen slecht bedrijf?
Kon men dan weer onttrouwen,
Wat zoudt gij zijn verblijd,
Geen man zoo waardig houden,
Als zoete liberteit.

10.

Oorlof Vrijsters te garen,
Pronkt met uw kleeren net,
Denkt als gij komt te paren,
Loopt menig als een slet,

Dan gaat de moed verloren,
Uw vrijheid zijt gij kwijt,
Daarom houdt van te voren
Uw zoete liberteit.

Een nieuw lied.

Op een bekende vois.

1.

*W*ie zag ooit armer creatuur?
Die nergens om en geeft,
Dan een Soldaat vol oorlogsvuur,
Wanneer hij 't maandgeld heeft,
Hij zuipt en zwelgt en domineert:
Rom dom, dom de rom dom.

2.

Dan moet hij weder naakt te veld,
En waagt zijn mager' huid,
Voor kruid en lood op hoop gesteld,
Maar krijgt somtijds geen buit:
Dan kaauwt hij Ammunitie-brood,
En drinkt een wijntje uit de sloot,
Rom dom, etc.

3.

Een stukje oud beschimmeld brood,
Versterkt zijn Venesoen,
Somtijds een oude kraaije poot,
In plaats van een jong Hoen:

En schoon hij van de Boer wat haalt,
't Wordt dikmaals met de rug betaald,
Rom dom, etc.

4.

Een rottig zeil verstrekt zijn huis,
Een bos oud stroo zijn bed,
Hij is de prooi van menig luis,
Waar hij zijn voeten zet:
Twee vrienden heeft hij die hij viert,
Dat 's armoe en 't vuil ongediert,
Rom dom, etc.

5.

Zijn adem stinkt hem nimmermeer,
Van al te vette kost:
Hij vindt zijn graf aan 't eind der leer,
Verlaat hij zijnen post:
Pal moet hij staan voor kruid en lood,
En stapvoets loopen naar zijn dood,
Rom dom, etc.

6.

Waar dat hij komt speelt hij de beest,
En stoft van zijnen moed:
Hij meent dat ieder voor hem vreest;
Hoe laf is hij van bloed,
Maar als hij weer het Kalfs-vel hoort,
Moet d'arme vechter aanstonds voort:
Rom dom, etc.

7.

En port de nood hem tot den strijd,
Dan klouwt hij dikmaals 't hoofd:
En wordt in eenen korten tijd:
Van arm en been beroofd;

Dan is er al geen hulp meer aan,
Als in de stad uit snorren gaan;
Rom dom, etc.

8.

Maar komt hij lustig van de dans,
't Is Soldaat wat gij ziet:
Dan danst en springt hij op zijn fransch,
En weet van geen verdriet:
Maar komt hij weer in het gevecht,
Dan is hij weer dien ouden knecht,
Rom dom, etc.

9.

Wordt hij in 't Garnizoen gebragt,
Dan staat hij als op stal:
En schildert somtijds nacht op nacht,
Bij ruw weer op de Wal,
Terwijl een ander met zijn Wijf,
Hem horens plant voor tijdverdrijf,
Rom dom, etc.

10.

Heeft hij een stuiver in zijn broek,
De Pasbaan is zijn lust,
Hij maakt zijn geld ten eersten zoek,
Want eer heeft hij geen rust:
Als hem 't geld blinkt in 't gezigt,
Rom dom, etc.

11.

En is hij eindelijk afgeleeft,
Dat ziekte hem bespringt,
Hij om geen baard nog knevels geeft:
Maar hem naar 't Gasthuis dwingt,
Dan sterft hij als een mensche doet,
Zijn Lichaam dan de wormen voedt,
Rom dom, etc.

Soldaten tegen-zang.

Op een aangename wijs.

1.

*D*e Trom maakt ieder 't hart vol moed,
Die als een braaf Soldaat:
Voor 't Vaderland zijn lijf en bloed,
Frisch avonturen gaat,
Wanneer Tamboer rebelje slaat,
Om Brandewijn roept Soljermaat:
Rob dob, derob dob dob,
Rob dob, derob dob dob,
Wij geven het niet op.

2.

Het schoonste leven is in 't veld,
Daar vlamt men op de buit,
Daar speelt men Heer met weinig geld,
Al had men ook geen duit:
De Boer moet geven heeft hij wat,
Dat lapt de Heer Soldaat in 't gat;
Rob dob, derob dob dob, etc.

3.

Wie zag ooit een blijder creatuur;
Wanneer men leening geeft,
Als een Soldaat van avontuur,
Wanneer hij weekgeld heeft?
Hij drinkt, hij klinkt, hij domineert,
Wijl hij met vreugd zijn geld verteert,
Rob dob, derob dob dob, etc.

Een Krijgsman leeft gelijk een Heer,
Met groote graviteit:
Hij ziet zoo moedig als een Beer,
Hij vlamt maar op den strijd,
Hij schreeuwt voor geen bebloedde kop,
Hij zet zijn hulk geweldig op;
Rob dob, derob dob dob, etc.

5.

Waar dat hij komt hij speelt den baas,
Wie schrikt niet voor zijn stem,
Het krijgs-muziek is Trom-geraas;
Dat geeft zijn ijver klem,
Schalmeijen, Trommen en Trompet,
Die roepen Krijgsman aan 't Banket:
Rob dob, derob dob dob, etc.

6.

De Marsepijn van menig pond,
Hoewel wat hard van stof,
Spuwt Hans uit zijn metalen mond,
Wie lust die eet daar of:
Het klein banket is kruid en lood,
De Handgranaten wittebrood:
Rob dob, derob dob dob, etc.

7.

De Bommen zijn ons Venezoen,
Maar matig droog van korst,
't Was beter een gebraden Hoen,
Al was 't ook wat bemorscht:
Zoo leeft een Krijgsman in het veld,
En vreest voor vijand noch geweld,
Rob dob, derob dob dob, etc.

8.

Al wat een Krijgsman ziet is zijn,
   En dat is krijgs-gebruik,
Hij drinkt er voor de koele wijn,
   En die smaakt hem wel puik;
Hij vreest voor duivel noch zijn moer,
Veel minder voor een lompe Boer,
   Rob dob, derob dob dob, etc.

9.

De heele wereld is zijn huis,
   De gansche aard zijn bed,
Het donderend Kanon-gespuis;
   Is muziek van 't balet,
Zijn koele waaijer is de wind,
Zoo dat men zijns gelijk niet vindt,
   Rob dob, derob dob dob, etc.

10.

Den Hemel is zijn nacht-gordijn,
Zijn nachtlicht is de Maan,
Behalven die der Sterren schijn,
   Zijn wekker is de Haan,
Een Krijgsman is een wonder kwant,
Hij is een baas van 't gansche land,
   Rob dob, derob dob dob, etc.

11.

En komt het Leger tot de strijd,
   Soldaat die vloekt en zweert,
Hij schiet, hij houwt, hij steekt, hij snijdt,
   Hij doet wat hij begeert,
Hij moordt en geeft bij wijl kwartier,
Na dat hij valt op krijgsmanier:
   Rob dob, derob dob dob, etc.

12.

En komt hij dan in 't Garnizoen,
Zoo leeft hij als een Vorst,
Want daar is voor hem niet te doen,
Hij teert en smeert de borst,
Somtijds zoo gaat hij op partij,
Om dat zijn schat vermeerdert zij:
Rob dob, derob dob dob, etc.

13.

Hij zit gestadig in de kroeg,
Hij drinkt en zingt en speelt,
Van zavonds laat tot smorgens vroeg:
Hij springt en zingt en kweelt,
Hij vraagt na geen stijfkoppig wijf,
Hij mint een ander tijdverdrijf;
Rob dob, derob dob dob, etc.

14.

Hij vreet en zuipt maar op de klets,
Zijn geld is breet de kaart,
Hij is altijd vol krijgsgezwets,
En zorgt niet voor de waard:
't Is evenveel waar van men 't haalt,
Wanneer de Trom slaat is 't betaald,
Rob dob, derob dob dob, etc.

15.

En heeft hij dan zijn tijd verkwist,
Zoo dat hij sterft de dood,
Men hangt zijn degen op de kist,
En geeft hem menig schoot;
Men draagt hem eerst een straatje om,
Hij wordt begraven met de Trom,
Rob dob, derob dob dob, etc.

Een nieuw lied.

Op een aardige wijs.

1.

Zoete meisjes lekkere wijn,
Dat is mijn leven en mijn medecijn,
Want wijn baart vreugd en zoet geneugt,
Versterkt het minziek hert,
Dat door de vreugd gekluistert werd,
O zoete tonge! gij meisjes lief;
Die mij verheugd, ô gij harte dief?

2.

Welk een vreugde is 't minne-zoet!
Dat ons verheugde, ja door wijn gevoed!
Want meisjes zoet, wijn doet ons goed;
De wijn ons krachten geven moet,
Waar door de vreugd en min,
Dat is ons harte lust en ziel en zin,
Lieve meisjes lekkere wijn,
Dat is mijn leven en mijn medecijn.

3.

Iongheid t' zamen besteed uw tijd,
Uw jeugd bekwaam tot die vreugd bereid,
Want wijn en min, jaagt vreugde in:
Geen kwelling voel ik in mijn zin,
Dat doet de meisjes maken goed,
Want als den ouden dag komt aan,
Dan is 't minnen en die vreugd gedaan.

Een verscheurde minnebrief.

Wijze: Gelijk de schoone bloemtjes kwijnen.

1.

*M*aak staat eens op Soldaten-praatjes,
Bij lang na vullen zij geen gaatjes,
Flip noemde mij zijn lust, zijn lief,
En uit het kamp schreef hij me een' brief.

2.

Hij zou mij niet of nooit begeven,
De brief was met zijn bloed geschreven,
'k Denk nog, hoe hij dien brief besloot;
Uw Flip getrouw tot in den dood.

3.

'k Was grootsch er op, ik wil 't wel weten.
Maar gisteren bij Kaa gezeten;
Liet ik dien brief haar zien. Maar ach!
Zij haalde er ook een voor den dag.

4

Flip had Kaa ook een brief geschreven
Ook met zijn bloed. 'k Begon te beven
Van nijdigheid, ik vloekte, ik kreet,
Daar 'k zijn gekrabbel van mij smeet.

5.

Maar 'k raapte 't op, en t'huis gekomen
Heb ik zijn katteschrift genomen,

En, op den karel fel gesteurd,
't Aan duizend brokken stuk gescheurd.

6.

En durft Flip ooit weer bij mij komen,
Dan zal hij van den drommel droomen,
Dien valschen Iudas van een vent,
Maak ik dan heel de buurt bekend.

7.

Ia komt hij hier, dan mag hij beven,
'k Zal 't antwoord op zijn' brief dan geven;
Maar hij zal kijken als een gek;
k' Zet vijf paar nagels op zijn bek.

Het verdraagzaam leven van een mensch.

Stem: Laatst om mijn hart wat te vermaken.

1

*Z*ullen dan mijn levensdagen,
Aan het noodlot verbonden zijn?
Zal het zuchten en het klagen,
Wezen steeds het lot van mij?
En mij overal verzellen,
En vervolgen tot mijn asch?
Om mij helaas te vertellen
Hoe ongelukkig dat ik was.

2

Nacht of dag kan ik niet duren,
Als ik de wereld overdenk:
Ik moet de levensloop betreuren,
Dat het in mijn hersens krent,
Men ziet het doch hier dat de boozen
Alles na haar lusten doen:
Het spreekwoord zegt de Godloozen
Groeijen de rozen op haar schoen.

3.

Wat mag doch de oorzaak wezen,
Dat mij alles tegen gaat?
Nooit geen blijdschap zonder vreezen,
Geniet ik in mijn levensdraat,
Daar een ander kan rozen plukken,
Krijg ik doornen aan mijn voet,
Wat ik doe niets wil mij lukken,
't Is al ramp en tegenspoed.

4.

'k Wil liever hier in armoe leven,
Als in weelde voort te gaan,
Daar komt een tijd dat men zal beven,
Als men voor Gods troon zal staan,
Het is nog beter hier te lijden,
Als namaals de helsche pijn,
Ik moet hen stellen aan mijn zijden,
Ach mogt ik in den Hemel zijn.

5.

Wat baat ons ijdele klagen?
Het helpt niet aan onze staat;
Een beter lot zullen wij dragen,
Als ons geluk-star eens opgaat,

Zijn wij niet berispens waardig,
Dat men wanhoopt in zijn druk
Goden zijt ons eens genadig,
Dan keert rampspoed in geluk.

6.

Den druk die zal in vreugd verkeeren,
Wat baat ons hier de ijdelheid?
Leeft doch niet na uw begeeren,
Het is hier maar een korte tijd,
Wat helpt dansen ende springen,
En te juichen overal?
Liever in de Hemellingen,
Daar men Haleluja zingen zal.

Een jonge dochters treur-zang, over het verlaten van haar minnaar.

Stem: van Rozalinde.

1.

*J*onge Dochters wilt niet klagen,
Wij doen een reisje na zee,
Men zal de kans nog eens wagen:
Och mogt gij eens varen mee!
Ik weet het kan niet lukken,
Mijn Engel vol getraan;
Ik zal u nog eens drukken,
Eer dat wij na boord toe gaan.

2.
Wij hebben drie-en-dertig maanden
Gezeten in de prison,
Wilt daarom geen tranen laten,
Wij komen toch wel weerom.
En hebt daar voor geen schromen,
Zoet Liefje vertroost u maar
Wij zullen toch wel weer komen,
Als het den Heer behaagt.

3.
Ach liefste Minnaar verheven!
Daar is mijn regterhand,
Een brief met mijn bloed geschreven,
Mijn hart is voor u te pand,
Ik zal de belofte onthouwen,
Sprak zij met een droef getraan,
Wij zullen te zamen trouwen,
Of het kan u niet wel gaan.

4.
De reden die ik heb gesproken,
Mijn zoetste Engel teer,
Die zullen nooit zijn gebroken,
Of mij zal straffen den Heer,
Waar dat ik heen zal dwalen,
Op het schip of aan het land,
Ik zal u nooit verlaten!
Zoet liefje houdt u maar constant.

5.
Wij moeten u zoo verlaten,
Mijn zoetste Engel teer,
Het zijn orders van de Staten,
Het is voor ons een groot hartzeer,

De Staten Vloot wilt weten,
Wij zeilen zoo Hellevoet uit,
Men zal u nooit vergeten,
Schei doch met weenen uit.

6.

Iongman uw zoete spreken,
Dreigt mij in het gemoed,
God geeft aan u een teeken,
Als gij het niet en doet,
Gij weet dat ik ben zwanger,
Sprak zij tot haar Minnaar,
Fopt mij dan doch niet langer,
Of ik kom in droef gevaar.

7.

Waarom zou ik u foppen?
Hebt gij die gedachten dan van mijn?
Wilt maar uw ooren stoppen,
Gij blijft mijn schoon Katrijn,
Gij weet ik heb gezworen,
Een eed bij Zon en Maan,
Dat ik mag gaan verloren,
Eer ik u valsch zou bestaan.

8.

Mijn Engel uw zoete woorden,
Die hebben mijn ziel bekoord,
Dat menig Maagd bekoorden,
Ik heb het wel meer gehoord,
Het is wel meer gebleken,
Des jongmans loos gevlei,
Veel hebben valsche streken,
Het is al bedriegerij.

9.

Ik ga mijn afscheid nemen,
Al van mijn lieve lam,
Als ik weer kom met eere,
In de stad van Rotterdam,
Dan zeg ik u zoete lief trouwen,
Ik heb u teer bemind,
En maken u tot een vrouwe,
Adju mijn lieve kind.

10.

Wij zullen u nu gaan verlaten,
Zoete liefjes altemaal,
Het treuren kan toch niet baten,
Genacht in het generaal,
Adju dan Vader en Moeder,
En Zusters al in 't getal,
Dat God is uw Behoeder,
En ons bewaren zal.

Een nieuw lied, of meisjes-klagt, over het steken van de vlooijen.

Stem: ik ben een Amsterdamsch matroosje.

1.

*K*aatje buur ik moet u klagen,
Hoe dat ik nu wordt gekweld,
Van de vlooijen in deez' dagen,
Hoe is het met u gesteld?

Het jeukt mij hier, het jeukt mij daar,
Het jeukt mij ja ik weet niet waar,
Ik heb mijn heupe afgelaten,
Want ik dacht het zou mij baten,
Waar in dat nestjen dit gebroet,
Het geen mij dikwijls waken doet.

2.

Trijntje meid ik heb mededoogen,
Met uw druk en vlooije-pijn,
Och! dat wij eens vinden mogen
Hier voor een medecijn,
Want ik ben van vlakken bont,
Maar als ik deez' kunst verstond,
Om dit gedierte te verdrijven,
Wij zouden gaauw wel klanten krijgen,
Meest van het vrouwelijk geslacht,
Het geen nu moet jagen dag en nacht.

3.

Geen vreugden kunnen ons vermaken,
Van deez' aangename tijd,
Wij moeten dag en nachten waken,
Voor het gestadige gebijt,
Van dat zwarte Nikkers goed,
't Geen uitzuigt ons beste bloed,
Ik loop nu hier al zonder rokken,
Hoe ik zal daar niet om jokken,
Mijn baatje heb ik uitgedaan,
Tot de wintertijd komt aan.

4.

Wilt toch maar geduldig wezen,
Na deze komt een ander tijd,
Ik heb laatst in de krant gelezen,
Hoe uitgevonden heeft een meid,

Om te maken eenen val,
Waar in zij vlooijen vangen zal,
Doch wat kan ons dit nu baten,
Zou ik mij langer steken laten,
Ik zal mijn waschen met azijn,
Dit is goed voor vlooije-pijn.

5.

Nu schiet mij ook te binnen,
Een goed raad van een oud wijf,
Dit zal ik aanstonds beginnen,
En dient ook tot uw gerijf,
Zij sprak doen gelijk als ik,
Neemt maar wat Schoenmakers Pik,
Bestrijkt hier mede dan de plooijen
Van uw broek waar in de vlooijen,
Dan wel ligt in raken vast,
Ziet dan zijn zij wel verrast.

6.

Oorlof meisjes wilt onthouwen,
Deze uitgelezen raad,
Dan hoeft ge u zoo niet te krouwen,
Gij weet hoe lelijk dat het staat,
Dat gij gaat met vlak bij vlak,
Is dat niet een groot ongemak?
Wilt uw schoonheid niet verliezen,
Gaat dan deze middel kiezen,
Dit zegt ik u voor het lest,
Gebruikt het is probatum best.

Register.

	Pag.
*A*ch wat kan een zeeman hopen.	8
Arm en klein is mijne hutte.	9
Als Annette haar minneklagten.	35
Ach Philis lief! mijn harte dief.	48
Daar woont een Naaister hier omtrent.	31
De Trom maakt ieder 't hart vol moed.	65
Een man of vrouw met grijze haren.	20
'k Ga de eer en lof met regt.	25
Het lieve schoftuur slaat te regt.	11
Hoe vrolijk kan den Boer niet leven.	12
Hoe zoet is het in de Lente te leven.	14
Hoe dan zoudt gij mij verlaten.	33
Helaas wat is de min.	55
Ik zit thans in ellende.	5
Jonge Dochters wilt niet klagen.	73
Komt vrienden staat een weinig stil, ha ha.	28
Komt hier gij jonge meisjes.	59
Kaatje buur ik moet u klagen.	76
Laatst beminde ik een meisje.	40
Luistert toe Dienstmeisjes al.	50
Men is jaloersch als men gaat paren.	19
Maak staat eens op Soldaten-praatjes.	70

	Pag.
O schoon verweelde dageraad.	17
O schoone die mijn ziel doorstreelt.	22
Och! wat is mij al overkomen.	38
Sints ik zoo vele Vrouwtjes zag.	36
Spaar, meisjes! vrij al uwe tooverlonkjes.	54
Wie kan 't heerlijk schoon uitspreken.	3
Wie zag ooit armer creatuur.	62
'k Zing gedreven door de min.	42
Ziet mijn ziel door min gedreven.	44
Zoete meisjes lekkere wijn.	69
Zullen dan mijn levensdagen.	71